Jobenul şi pistolul

de Bogdan Mureşanu

Înainte de a-ţi arunca privirea şi gândurile asupra rândurilor următoare trebuie să îţi mărturisesc că şi această întâmplare are loc tot în ţinuturile Histriei, mai precis într-un port. Dacă Sfântul Polidor nu te-a secătuit în vreun fel de predispoziţia pentru lectură şi dacă pofta de a te scufunda în vieţile altora a rămas la fel de vie, atunci mi-ar rămâne oricum un ultim avertisment de făcut. Poate subiectul acestor rânduri nu-ţi va plăcea, aşa că am de gând să încep prin a-l povesti pe scurt, tocmai ca să-ţi spulber îndoielile şi să te asigur astfel că nu preţiosul tău timp vreau să-l răpesc, ci un pic din sufletul tău de care asemenea istorisiri au mare nevoie pentru a prinde viaţă. Vei citi în următoarele rânduri un episod din viaţa unui prestidigitator fără talent şi fără vocaţie, căruia îi reuşeşte un singur număr de magie adevarată, doar ca să-şi scape pielea şi anii netrăiţi. Totul se petrece în Histria, la care revin cu încăpăţânare, de parcă acolo m-aş fi născut, uitând mereu că poate ţie nu-ţi spune nimic acel ţinut legendar al unei vechi colonii greceşti la Marea Neagră. Deosebirea este că de data aceasta promit să nu mai abuzez de bunăvoinţa ta expunându-ţi încrengături încâlcite din arborele genealogic al familiei Capodistria, aşa cum am făcut în relatarea miracolelor Sfântului Polidor.

Te gândeşti, poate, aşa cum gândesc la rândul meu, că paginile despre Polidor ar fi putut fi mai plăcute lecturii, dacă le-aş fi periat de toate circumstanţialele care împănau din belşug acea istorie. La urma urmei, tu chiar nu ştii prea multe despre familia Capodistria, aşa că ai putea să te pierzi în tot felul de întrebări inutile despre legăturile dintre personaje. Acum îţi făgăduiesc că voi încerca să nu pomenesc nimic despre Uriana, Sfântul Polidor şi cel care-mi este cel mai aproape dintre ei, Ignaţiu Capodistria, cel care a devenit Paznicul Depărtărilor.

Aşadar ştii la ce să te aştepţi, te-am prevenit, iar dacă încă mai zăboveşti între aceste cuvinte, înseamnă că vrei să înceapă povestirea aşa încât lasă-te în voia valurilor care izbesc cu furie ţărmul în această seară de toamnă, în Histria.

Omul nostru, căci acum este şi al tău în egală măsură, este un bărbat încă tânăr, la vreo 35 de ani, cu chip smead şi piele albă, necuviincios de bine-îngrijită pentru gusturile acelor vremi şi mai ales pentru privirile aspre ale marinarilor cuţitari şi beţivi, care îl înconjoară dispreţuitori la tot pasul. Numele său I-a fost parcă predestinat, căci părinţii i-au pus unul grecesc care evocă veselia şi râsul: Ilarion, iar pentru că s-a născut în Maglavit, o mică localitate din coasta Histriei, i se spune Ilarion Maglavitul, cunoscut, între puţinii prieteni, drept Ilarie.

Vârfurile mustăţilor negre, pe care le poartă după moda franţuzească, stau cu obrăznicie în sus cu sprijinul unor pomezi aduse tocmai de la Paris, iar Maglavitul nostru le îmbăţoşeaza mai abitir în compania madamelor din înalta societate, cât de înaltă va mai fi rămas. Cu buricele degetelor, cele trei degete cu care face închinăciuni preacucernice când trece în văzul lumii pe lângă vreun sfânt lăcaş, prinde vârfurile şi le răsuceşte fuior la capete. Acest gest mai cu seamă smulge oftaturi din pieptul donşoarelor nubile şi face capii de familie să răcnească la vizitiu să mâne caii mai repede. Însă Maglavitul nostru trece ţanţos mai departe şi doar ridică jobenul când zăreşte câte un creditor,

iar în ultima vreme îl ridică tot mai des, căci tot mai mulţi sunt cei cărora le datorează bani. Ce ironie, gândeşte acum, când se plimbă pe chei la ceas de seară, să scoţi toată ziua ba iepuri împufoşaţi, ba panglici roşii de mătase sau buchete întregi de trandafiri, însă "fără să reuşeşti măcăr o dată să scoţi din jobenul ăsta un teanc de bani, atunci când este mai mare nevoie de ei!" Este adevărat că s-a întâmplat să scoată un as din mâneca redingotei la o partidă de cărşi jucată într-o speluncă, dar tăietura nebăgată în seamă de pe obrazul stâng stă semn că marinarii aceia tare s-au mai înfuriat socotind cinci la număr din aceeaşi carte. Cu florile a reuşit câte ceva, totuşi, deşi căptuşeala falsă a jobenului e cam sfâşiată de cozile spinoase ale trandafirilor. N-a găsit-o încă pe aceea care, măritata sau nu, să nu-i răspundă galeş şi plină de promisiuni de nerostit atunci când, cu un gest de magician, făcea să se întrezărească bobocul roşu aprins din hăul cu fund dublu al jobenului pe care îl ţinea îndeaproape fie iarnă, fie vară. Ca să ştii câte ceva despre felul său de a fi, trebuie să mai afli că Maglavitul nostru nu se ruşina prea tare să rupă floarea cu pricina chiar din gradina domniţei pe care-şi pusese în gând s-o minuneze cu vechile lui trucuri care nu dădeau greş aproape niciodată.

Deocamdată, iată-l poposit lângă balustrada roasă de umezeală de lângă vechiul Casino, privind gânditor în larg la o navă care trage să intre în port. E Poseidon, un vas comercial sub drapel grecesc, uşor de recunoscut după uruitul motoarelor ruginite şi după geamătul sfâşietor al sirenei care nu va înceta până când căpitănia portului nu-i va da semnalul de acostare. Va mai dura totuşi până spre zori, chiar dacă Poseidon ameninţă să naufragieze chiar acolo, scârţiind din toate legăturile şi înclinându-se

ba-ntr-o parte, ba-ntr-alta, parcă nehotărât încotro să apuce spre a se adăposti de încă o noapte petrecută în larg. Marea este zbuciumată precum sufletul Maglavitului, care ştie că printre marinari

se află unul, tare nerăbdător să-şi privească femeia drept în ochi şi s-o întrebe cum s-a gândit la el cât timp a fost departe şi cât de mult i-a lipsit. Maglavitul ar putea să-i dea un răspuns foarte precis, că doar s-a aflat adesea, în tot acest timp, în patul lor, când nevasta lupului de mare se gândea cu plăcere la orice pe lumea asta, mai puţin la întoarcerea bărbatului său. Ca să fim drepţi, îşi mai aducea aminte câteodată că e măritată cu un om aspru, însă doar ca să regrete că nu s-a însoţit cu cineva cu mâini atât de albe şi atât de fine, cu mustăţi negre ca pana corbului şi cu nişte ochi pătrunzători care puteau foarte bine să te bage în boală, nu altceva. Şi pe deasupra acel cineva, care-i răpise minţile femeii, avea şi un joben fermecat din care-i ieşeau la poruncă flori din hârtie creponată, cocoşei de zahăr ars şi din când câte un colier de perle false dimpreună cu o splendidă pereche de coarne ajustate după măsurile fiecărei speţe ăn parte.

Maglavitul se cutremură acum, cuprins de răcoarea brizei sau de gândul că acele podoabe n-ar fi prea bine pitite - Doamne fereste! ar putea chiar să încapă pe mâna greu încercată a încornoratului - şi îşi trage mai abitir pe umeri pelerina neagră. Oricum mai sunt ore bune până când pe acelaşi pământ vor călca amândoi, doar dacă nu cumva o barcă se va desprinde de burta Leviatanului purtând în ea o ceată de marinari fremătând de nerăbadare să-şi reintre în drepturile de bărbaţi. Dar de ce să pui în faţă numai răul, gândeşte Maglavitul, întorcând spatele portului şi mărind distanţa dintre el şi ameniţarea de pe puntea lui Poseidon cu fix atâţia paşi câţi i-au mai rămas de străbătut până la Casino unde are de susţinut un spectacol de magie şi iluzionism.

Cel puţin aşa scrie pe afiş, cu litere mari, deşi cu foarte mult timp în urmă magia s-a pierdut şi nu a mai rămas decât obişnuinţa şi un plictis gros pe fundul jobenului.

Mâinile sale încă mai păstrează răceala balustradei, când uşile grele, de bronz, de la intrarea în Casino se întredeschid şi Ilarion pătrunde în încaperile ticsite de şi fum, salutând creditorii şi

tinerele domniţe prin larma asurzitoare de pahare ciocnite, frânturi de conversaţie şi can-can-uri frantuzeşti. Îşi croieşte cu abilitate drumul până la cabine printre comesenii care-l roagă mai în glumă, mai în serios, în funcţie de adâncimea beţiei, să înmulţească sticlele cu vin şi, odată ajuns în încăperea îngustă, începe să se pregătească de spectacol, îndepărtând cu totul orice gând care l-ar putea împiedica să-şi facă numărul cum se cuvine. Îşi jură sieşi că va fi ultimul spectacol în acest port, iar pentru o vreme va pleca, cel puţin până se vor mai limpezi apele în care Poseidon îşi va afla adăpost. Cât despre întoarcere, nu va reveni decât atunci când va fi absolut sigur că marinarul încornorat nu bănuieşte nimic.

Nu se poate împiedica să nu se întrebe cum de a fost atât de puţin prevăzător, îngăduind iscoditorilor, mereu mulţi la număr, să afle ce se petrecea seară de seară în alcovul celui plecat pe mare, pentru ca acum să tremure de spaimă că ar putea fi dat în vileag. Doar ştia că acela e un bărbat iute la mânie, însemnat cu lovituri de cuţit din cap până în picioare şi care n-ar şovăi o clipă să-şi răzbune onoarea pătată. Cât despre amanta sa, era sigur că o să respecte consemnul tăcerii depline pe care l-au stabilit înfricoşaţi încă din seara trecută, când au aflat că Poseidon e doar la o zi depărtare în larg. Cu greu a reuşit să o facă să priceapă că n-ar fi o idee prea bună să fugă amândoi, dar tot n-a izbutit să se desprindă din braţele albe fără a-i făgădui că se va întoarce după ea, chiar dacă nu intenţiona în nici un chip să-şi ţină cuvântul dat. La urma urmelor, abia poate să-şi ţină singur zilele din traiul de scamator cu cele câteva trucuri ieftine pe care le-a învăţat de-a lungul anilor şi de care e sătul până peste cap. E sătul mai ales de blestematul ăsta de joben pe care l-a aşezat pe policioara din faţa oglinzii pentru a-şi muia buricele degetelor în cutia cu pomada. Cilindrul negru îi aduce aminte mereu că nu a mai rămas nici urmă de magie în toată viaţa sa, că

totul nu e decât rutină şi şarlatanie, dar mai ales că jobenul e gol, pustiu, deşert de orice surpriză. Nu se află nimic înlăuntrul lui, decât ceea ce este ascuns dinainte.

Maglavitul nostru se opreşte un pic după ce si-a întărit vârfurile mustăţilor făcute fuior şi îşi cuprinde capul în mâini, într-o atitudine neobişnuit de deznădăjduită pentru un personaj atât de frivol cum l-am descris noi până aici, atât cât ne-am priceput la rândul nostru cu trucurile pe care le-am învăţat de la alţii mult mai destoinici.

Dacă l-am putea vedea în acest moment, invizibili fiind în încăperea strâmtă, bărbatul acesta ne-ar face o impresie tare stranie printre pelerinele strălucitoare, săbiile lucioase, sulurile de panglici de mătase şi cuştile urât-mirositoare în care stau închişi iepurii albi. N-am fi prea bine lămuriţi ce gândeşte Ilarion şi în ce lumi s-a ascuns, dacă n-am putea intra drept în mintea sa, unde îi vom citi până şi cele mai ascunse îndoieli, dintre acelea pe care un om cu greu le mărturiseşte, chiar şi în sinea lui.

Pe noi, nu ne poate împiedica nimic să pătrundem sub ţeasta personajului, printr-un fel de trepanaţie literară, şi să citim acolo tainice pergamente scorojite aşezate cuminţi, sul după sul, ca în rafturile unei biblioteci alexandrine. Suntem deja acolo, cutreierând coridoarele întortocheate şi luăm un pergament la întâmplare, cel puţin aşa credem, când de fapt îl alegem chiar pe cel care slujeşte cel mai bine acestei povestiri, şi descifrăm cu uşurinţă ce se ascunde în mintea Maglavitului prăbuşit în sine. Ei bine, după cum ne dăm seama sunt câteva amintiri scrise cu cerneală simpatică, care datează încă din tinereţea sa cruda, tocmai din anii săi de ucenicie când el era… Sărim peste pasajele care nu ne interesează şi ajungem direct la cele câteva însemnări tremurătoare care ne pot fi de vreun folos în a înţelege de ce un bărbat atât de frivol s-a prefăcut dintr-odată într-o culme a deznădejdii pe care o ilustrează şi el cum poate, adică ţinându-si în

continuare capul în mâini şi coatele pe policioara din faţa oglinzii. Citim, printre rândurile scrise de o mână tare nepriceputǎ, cǎ Ilarion a tras nădejde ani la rând că într-o bună zi i se va întâmpla ceva cu totul ieşit din comun – ceva cu adevărat magic – atunci când va băga braţul până la cot în jobenul deşert. Însă la o lectură mai atentă a pergamentului îngălbenit, ne dăm seama că însemnările sunt foarte vechi, fiind amestecate cu reverii erotice din adolescenţă, iar între timp Maglavitul şi-a pierdut de mult orice speranţă şi orice visare.

Poate că am mai zăbovi în mintea scamatorului pentru a-i desluşi toate misterele, mai ales că într-un ungher se zăresc dările de seamă despre istoriile de amor la care a împărţit cu dărnicie flori de hârtie şi cocoşei de zahăr ars, dacă nu s-ar auzi o bătaie puternică în uşa cabinei, care se înteţeşte pe măsură ce abia avem vreme să ştergem urmele incursiunii noastre. A venit momentul să ne mulţumim doar cu puţinul pe care l-am aflat în aşa scurt timp şi să ieşim din capul personajului nostru, altfel riscăm să privim urmarea acestei istorii doar prin ochii săi, iar nouă deja ne este limpede că nu este cel mai nimerit punct de observaţie. Aşadar să ne retragem şi să aşezăm cu grijă bolta ţestei la locul ei firesc, trecând pletele rebele peste deja invizibilele puncte de intervenţie ale trepanaţiei literare, astfel încât, acum, când Maglavitul tresare ca dintr-un somn adânc, nici măcar nu bănuieşte că am scotocit prin sinea sa, lăsându-i sufletul un pic răvăşit.

Din spatele uşii, bătăile se aud tot mai tare, dimpreună cu invitaţia de a veni pe scenă, rostită cu voce groasă, poruncitoare, de cel care trebuie să fie stăpânul localului. Într-o clipă, abia reuşeste să îngaime scamatorul, întrebându-se cum se face că are impresia că nu mai ştie pe ce lume se află. Vin, vin imediat, mai bâguie neauzit, mult după ce paşii s-au depărtat pe culoarul dintre cabinele artiştilor. Se ridică împleticindu-se, de parcă ar fi ameţit după o noapte de beţie prin speluncile portului, deşi cu siguranţă că nu aceasta este explicaţia. Mai curând, am plecat cu nebăgare de seamă

din mintea sa şi cine ştie ce încurcături am făcut printre amintirile acestui bărbat încă tânăr, care se teme, din vina noastră, că este timpul să-şi schimbe stilul de viaţă dacă nu vrea să uite şi cum îl cheamă.

Deocamdată îşi potriveşte capa strălucitoare pe umeri şi, pentru a-şi mai face curaj, scoate o sticlă de cristal, plină ochi cu cognac, din care trage un gât zdravăn după obiceiurile marinăreşti, căci nu degeaba a trăit atât amar de vreme printre ei. Apoi îşi aranjează ţinuta în oglindă, îndepărtează şuviţele rebele deodată cu gândurile vrăjmaşe şi se îndreaptă spre uşa. Ah, jobenul! Era să-l uite şi ce s-ar fi făcut fără cel mai important artificiu! Deschide uşa, iese din cabina strâmtă şi se strecoară printre danseuzele de can-can pe care le găseşte sprijinite de pereţii scorojiţi de umezeală ai Casino-ului, fumând din ţigările lungi. Le ciupeste pe câteva de pulpele tari, din obişnuinţă, însă şi ca să ascundă neliniştea care îi pâlpâie mocnit în ochi, în ciuda cognac-ului care l-a mai întremat. După draperiile lungi, roşii, mâncate de molii şi roase de umezeală se află toate acele chipuri boţite de dezmăţ, ciupite de vărsat de vânt sau pocite de scorbut, pe care le ştie pe de rost, aşa cum toţi cei de dincolo îi ştiu numerele din spectacol. Bine măcar că mai râd din când în când ca să alunge plictiseala pâcloasă de poţi să o tai cu cuţitul! Ajuns la capătul culoarului, în faţa draperiilor sângerii, şovăie şi simte că i se îndoaie genunchii, aşa cum i se mai întâmpla pe la începuturi, dar îşi face avânt şi intră precum Daniil în groapa cu lei.

Înaintează prin încăpere, cu greu, ca prin burta mâloasă a unui chit care a înghiţit lumea întreagă, iar jobenul de care se agaţă cu mâna dreaptă, îi pare, dintr-odată, că are greutatea unei ancore. Oare să fii ascuns din nebăgare de seamă doi iepuri în adâncul fundului dublu?, îi trece prin cap, dar înlătură gândul şi aşează jobenul pe o masă, apoi se înclină cu o reverenţă lungă până la podea. Îşi scoate iute capa strălucitoare şi o trece prin faţa privitorilor întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, fără să

le dea timp să zărească sabia strânsă în mâner. Aruncă capa în sus, iar când o prinde, strecoară între falduri sabia strânsă, bucată cu bucată, în mâner. Eliberează piedica, iar piesele cad una câte una, pe toată lungimea tăişului şi astfel poate să înfăţişeze, pentru a nu ştiu câta oară, arma învelită în ţesătura strălucitoare. Înalţă gâtul înspre tavan şi îşi dă capul pe spate, ridicând sabia deasupra. Propteşte vârful tocit bine de cerul gurii şi împinge piesă cu piesă în mânerul sabiei, neuitând însă să-şi contorsioneze stomacul ca şi cum ar înghiţi hulpav întreaga armă.Îşi ridică braţele cruce şi rămâne aşa cu ochii în sus şi doar cu mânerul în dinţi. Numărul acesta este infailibil şi îi aduce întotdeauna o grămadă de invitaţii pe la chermeze de tot soiul, dar acum i se pare ridicol să-şi mai ţină braţele ţintuite pe o cruce nevăzută şi ochii îndreptaţi către bolta Casinoului, de unde nu va pogorî vreodată vreo nădejde către Ilarion Maglavitul, născut acum treizeci şi ceva de ani. O viaţă de om lipsitţ de orice urmă de magie, gândeşte.

Primeşte, totuşi, aplauzele cu bucurie, deşi, cu anii, sunt tot mai puţine şi răsună din ce în ce mai batjocoritor. Parcă s-a mai întremat, parcă ameţeala a mai dispărut şi nu mai este înconjurat numai de beznă, ci iata că se întrezăresc chipuri cunoscute presărate, ici şi colo, pe la mese. Decupează cu privirea din norii de fum pe cei câţiva creditori pe care îi va plăti cu banii din spectacol şi se îndreaptă ceva mai încrezător către masa pe care se află jobenul. Îl ridică cu scârbă ca pe un ţucal plin cu lături şi se avântă pe cărările întortocheate dintre mese, invitând privitorii să-i pipăie căptuşeala ca să se asigure că cilindrul este gol. Nu este nici un pericol să-şi dea seama că îndărătul fundului dublu iepurele este captiv într-o stare letargică. O picătură dintr-un sedativ oarecare sau alta substanţă hipnagogică este de ajuns, iar dacă n-ar fi, oricum nu ar exista nici un pericol, într-atât sunt de însetaţi toţi aceşti oameni după un strop de magie. Toţi mai nădăjduim încă, gândeşte.

Se retrage către colţul de penumbră de pe scenă pentru a înlătura fundul dublu al jobenului şi scoate la iveală puful alb, arătând iepurele ca pe o ofrandă adusă Zeului Plictiselii. Din acel colţ, scrutează cu privirea către uşa de la intrare prin care răzbat zgomote şi glasurile vesele ale unor nou-veniţi, care nu pot fi decât marinari abia întorşi pe uscat. Uşile se deschid şi noaptea scuipă înăuntrul Casinoului aproape tot echipajul de pe Poseidon, bărbaţi care şi-au jurat să răzbune săptămânile întregi petrecute în larg fără atingerea unei femei. Tot ce au agonisit marinarii, navigând îndelung pe mări străine, se va istovi în câteva zile printre îmbrăţişări sălbatice şi aşternuturi jilave.

Maglavitul ştie că ar trebui sa părăsească încăperea, cât încă nu este complet ridicol cu iepurele alb într-o mână şi jobenul în cealaltă, dar nu poate. Parcă ar fi ţintuit de podeaua putrezită prin sute de cuie înfipte în talpi şi parcă nu mai poate să se mişte, iar voinţa îi este paralizată de o spaimă animalică – aceeaşi spaimă pe care o simte la iepuri când îi scoate din cuşti. Nu mai vede nimic prin bezna care s-a lăsat din nou, în afara de privirea metalica a barbatului sumbru, care sta in prag, intocmai ca un vestitor al mortii. A aflat, gândeşte. I-a spus chiar ea sau altcineva. Ori a găsit vreo eşarfă, ori vreun alt semn. Deci aşa voi sfârşi, gândeşte, mizerabil aşa cum mi-am inchipuit de atâtea ori.

Simte, ca pe o binecuvântare, braţul necunoscut care îl desprinde din cleiul nesfârşitei clipe şi îl trage către culise. Cu paşi mecanici se îndreaptă către cabină. Deschide uşa ca prin vis şi se dezbracă la repezeală de hainele strălucitoare. Trebuie să fugă cât mai repede, cât mai are şanse, cât încă nu va intra peste el şi nu va mai avea unde să se ascundă. Îşi pune costumul negru, de culoarea noptii, şi se îndreaptă cu paşi tremurând către clanţă, sperând că nu va vedea chipul Morţii de dincolo de uşă, dar când să iasă, îşi dă seama că a uitat ceva. Ah, jobenul! Se întoarce si apuca

plin de scarba cilindrul negru. Sentimentalismul te va pierde, Ilarie, gândeşte, dar se simte deja mai sigur cu companionul său de o viaţă. Se strecoară afară prin ieşirea din spate, aruncând priviri temătoare către toate ungherele, şi o zbugheşte ca un iepure în întuneric, pe străduţele întortocheate ale portului.

Ilarion Maglavitul se înfaşoară în beznă ca într-o manta groasă de vreme rea şi cu jobenul pe cap pare doar o umbră care trece de-a lungul zidurilor. Încă o stradă se adaugă distanţei dintre el şi cumplitul chip, apoi încă una şi încă una. Briza mării agitate îi face bine şi o trage adânc, în piept, de mai multe ori. Şi tu eşti tulburată în noaptea asta, gândeşte. Dar de ce nu l-ai ţinut departe de uscat încă câteva ceasuri? Data viitoare să nu se mai repete, îi vine să glumească, dar se înfrânează la timp. Paşii săi răsună sinistru pe dalele de piatra, dar parca deja se simte mai la adapost, asa ca incetineste si scoate pachetul de tigari pentru a-si aprinde una. In linistea tulburata doar de valurile care izbesc cu furie tarmul, distinge un zgomot care ii ingheata sangele in vene si ii strapunge inima ca un pumnal. Îşi ascute auzul peste fire pentru a dibui direcţia din care vin aceşti paşi. Mi-a luat urma, gândeşte şi simte cum a pălit ca o stafie şi buzele îi tremură de spaimă.

Ilarion Maglavitul începe să fugă la întâmplare întocmai ca un animal hăituit, apucând firul fiecărei străzi care i se iveşte în cale, dar paşii blestemaţi se aud tot mai tare, venind din spate. Genunchii încep să-i tremure şi timpanele îi bubuie ca nişte tobe, umplându-i auzul cu un singur sunet care a înlăturat toate celelalte sunete de pe lumea asta, de la bătăile inimii până la uruitul mării. Paşii aceia se aud tot mai puternic, parcă vin de peste tot, din toate părţile deodată. Încotro să apuce, pe unde este ieşirea, pe aici, ba nu, pe acolo… gândeşte, ba nu mai gândeşte. Nu mai recunoaşte nici o străduţă, nici un loc nu i se mai pare cunoscut. Totul este întuneric, beznă deplină. Fuge cât il tin puterile catre o geana de lumina aruncata de un felinar chior care promite sa-I arate calea cea buna.

Mănâncă pământul, dar tot nu scapă de zgomotul paşilor infernali, iar când ajunge lângă îngustul cerc de lumină aflat la capătul străzii îşi dă seamă că şi viaţa lui a ajuns la capăt. Strada este înfundată de un zid de piatră, aflat îndărătul felinarului.

Ilarion Maglavitul este atât de obosit încât nu mai poate simţi ce-i frica. Nu mai aude pasii, pentru ca ii simte. In vene, in carne. Totul plezneste, totul bubuie. Inchide ochii si ramane in cercul de lumina asteptandu-si Moartea. Este acolo. Nu-i vede chipul inca, dar stie ca il va zari in curand, asa ca inchide ochii si nici macar nu-si da seama ca un firicel ud I se prelinge de-a lungul pantalonilor. Iata-l! Se apropie incet, fara graba, dar la fel de sigur precum este faptul ca totul are un sfarsit. Sfârşitul lui Ilarion Maglavitul se află chiar la capătul acestei străzi şi arată ca un marinar bărbos care ţine în mână un pumnal. Doar că pe chipul brăzdat de cicatrici nu se citeşte ura, ci un soroc inevitabil. Amândoi aceşti bărbaţi ştiu că unul dintre ei este deja mort şi că lama pumnalului nu va face decât să consemneze acest fapt în termenii acestei lumi.

Jobenul îi striveşte capul sub greutatea lui, iar Ilarion şi-l scoate încet cu un gest care îl surprinde pe celălalt căci pare plin de cel mai adânc respect, dar tot nu înduplecă braţul care ţine pumnalul să îl coboare măcar o clipă. Cu jobenul în mână şi cu pantalonii uzi de frică, Ilarion îşi aşteaptă moartea. N-are nici o scăpare, gândeşte.

N-are nici un truc la îndemână care să-l facă invizibil. N-are nici măcar cocoşei de zahăr ars sau flori de hârtie creponată, pentru că jobenul este cu desăvarşire pustiu. Nu se poate împiedica totuşi să zâmbească – încă o dovadă că se ştie deja mort – la gândul că ar duce mana în joben şi de acolo i-ar oferi asasinului său un băţ cu un iepure din zahăr ars. O speranţă nebună – cum numai în astfel de clipe poate apărea – îi încolţeşte în suflet. Dacă există cu adevarat magie, aşa cum credea în copilarie? Dacă îşi doreşte ceva cu toata fiinţa lui, cu toată viaţa care i-a mai rămas de trăit, din

toată inima care încă mai bate, oare se va întâmpla? Merită să afle înainte de a muri, aşa că îşi vâră braţul în adâncul jobenului, privindu-l drept în faţă, pentru prima oară, pe cel care îşi potriveşte lovitura de pumnal.

Mâna tremurătoare pipăie fundul dublu, înlătură căptuşeala şi, închizând ochii, Ilarion Maglavitul sau mai simplu Ilarie, cum îi zic prietenii, simte răceala magică a unui pistol.

respiro©2000 All rights reserved